

CUPRINS

Cu aproape un an în urmă	9
Laura	16
Pippa	22
Paloma	30
Prima tentativă de viol	38
Bărbatul urât	47
O moarte ciudată.	53
Planul de rezervă	60
Spre altă casă	66
Un fel de măritiş	76
A doua tentativă de viol	84
Încă un motiv	95
O luptă justă.	103
După faptă şi răsplată	109
Adio, oameni răi şi proşti!	115
Rita	122
Cel mai frumos dintre toţi	128
Cel mai prost dintre toţi	135
Cine ar fi crezut?	141
Începutul sfârşitului	148
O binemeritată vacanţă.	158
Acasă pentru totdeauna.	164
Încă o aventură la balamuc	170
Un mesaj sincer sub formă de epilog	177
MULȚUMIRI	181

— Corazon... dintre toți, tu ești singura care mă iubește, singura care mă înțelege și singura care, indiferent ce aș face sau ce-aș spune, nu mă judecă. Ești singura care a rămas cu mine... mi-a șoptit Paloma printre suspine. În rest... nimeni nu mă vrea. Nimeni, înțelegi? Oh... dacă n-ai fi fost tu... m-aș fi sinucis atunci... sau atunci când...

— Sinucide-te acum! a exclamat Cabron de lângă ușă, când amândouă am tresărit îngrozite.

Am sărit ca arsă de pe pat, pregătită să-l atac și, spre surprinderea mea, Paloma a izbucnit în plâns și și-a acoperit fața cu palmele.

— Ce mai aștepți? a întrebat-o bărbatul furios. Să mori în pușcărie, ucisă de nu știi cine? Mori cu demnitate, femeie! Nu-i lăsa pe alții să aleagă pentru tine, ce naiba!?

— Da, știu... Dar nu pot! Pur și simplu, nu pot s-o fac!

— Ah, Paloma, Paloma! Pasăre liberă și nebună... Uită-te la tine ce dramă faci... Dintr-un minut într-altul o să dea ăia buzna peste tine și s-a terminat cu libertatea ta pentru totdeauna! La colivie! La colivie vei sfârși!

— Taci, taci! Pleacă de-aici, urâțenie! Cară-te! a țipat ea în timp ce-și lovea genunchii cu pumnii.

Fiind convinsă că o va omorî acolo de față cu mine, m-am ascuns cât am putut de bine, simțind cum inima mi-o luase la galop. După câteva secunde de tăcere, în care se auzea doar plânsul Palomei, el a spus cu aceeași fermitate în glas:

— N-ai scăpare! Doar dacă... ești fată deșteaptă și iei cuțitul. Ți-l înfigi în burtă cu putere și, după ce pierzi suficient

sânge, pleci liniștită din lumea asta infectă. Cu demnitate, Paloma! Cu demnitate! Ca o învingătoare, așa cum te pretinzi! Hai, nu mai pierde vremea!

Auzind apoi niște zgomote, am ieșit tiptil din ascunzătoare și am văzut-o cum se apropia de el cu capul plecat. Ajunsă în fața lui, s-a oprit din mers. L-a privit furioasă, și-a ridicat un deget în dreptul ochilor lui, apoi s-a îndreptat grăbită spre valiza maro de pe jos. A luat cuțitul, și-a trecut degetele peste lama-i lucioasă și a spus calm, înainte de a ieși amândoi din încăpere:

— Hai să terminăm odată cu asta!

După ce s-a trântit ușa în urma lor, m-am dus la fereastră și am privit-o îngrozită pe Paloma, care era în mijlocul curții cu cuțitul în mână, făcând niște mișcări ciudate cu brațele. După foarte puțin timp, au apărut câteva mașini care scoteau niște sunete îngrozitoare, făcând ca totul să lumineze în jur atât de puternic, încât a trebuit să-mi mijesc ochii. Au oprit în fața curții și, când au coborât din mașini, pregătiți să intre, ea s-a întors cu o expresie plină de groază. La vederea mea, a început să țipe:

— Pippa! Pippa! Mă omoară!

— Poliția! s-au auzit strigătele unor voci grave, peste niște bubuituri.

Dezorientată, s-a uitat apoi spre poartă și, când mai mulți bărbați au dat năvală, ea a rupt-o la fugă spre livada cu meri. Lătratul unor câini care fugeau după ea alături de ei, m-a făcut să plec de la fereastră. Țipetele ei disperate, gălăgia din curte și toată nebunia care mă speria teribil m-au dus cu gândul că tocmai se sfârșise ultima noapte alături de Paloma, căreia îi plăcea să mă alinte Corazon.

Cu aproape un an în urmă

De când eram mică mi se repeta că sunt frumoasă și familia mea avea grijă de mine cum putea mai bine. Pe măsură ce creșteam, am devenit tot mai curioasă să explorez satul și mi se părea fascinant să descopăr atât de multe lucruri despre oameni, despre animale și despre natură în general. Îmi plăcea să alerg prin iarbă și să mă joc cu orice gănganie pe care o întâlneam în cale și am încercat de mai multe ori să prind fluturi, dar trebuie să fiu sinceră: n-am prins niciunul până acum.

Zilele treceau și mă simțeam fericită, dar plimbările mele nu au fost lipsite de pericole. Îmi amintesc și acum când am traversat strada într-o zi și era cât pe ce să mă calce o mașină. Am fost atât de speriată, încât am fugit văzând cu ochii, fără să-mi dau seama că mă îndepărtasem prea mult de casă. Când m-am oprit, am realizat că nu recunoșteam zona în care ajunsesem și, când am dat să mă întorc, a apărut un câine imens și fioros, care părea un monstru îngrozitor. La vederea lui, am crezut că-mi sare inima din piept de spaimă și am rupt-o la fugă cât de repede am putut. Alerga în urma mea scoțând niște sunete atât de oribile, încât parcă mă ajutau să fiu mai rapidă ca niciodată. La vederea unui gard din apropiere, am profitat de conformația mea athletică, am făcut un salt și m-am cățarat pe el până în

vârf, reușind în cele din urmă să scap de dihania înfricoșătoare. Văzându-mă pe gard, l-am privit triumfătoare pe câinele care încă lătra, frustrat fiind că nu mai putea ajunge la mine și, când a plecat, într-un sfârșit, mi-am tras sufletul. La vederea curții imense din fața mea, am făcut ochii mari. Nu mai văzusem nici-odată până atunci o curte atât de mare și de îngrijită, în care se aflau destul de mulți oameni. Printre aleile de acolo, erau pomi cu coroane rotunde, la baza cărora se formau niște cercuri mici din pietre albe. Întreaga curte era împrejmuată de flori de tot felul de culori și, amintindu-mi că și în grădina mamei mele văzusem unele la fel, m-am bucurat. Casa imensă și albă de lângă ea, cu ferestre mari, îmi amintea de un palat pe care-l văzusem odată la televizor. M-am mirat să văd că avea mai multe intrări și mă întrebam la ce foloseau și de ce nu ar fi fost de ajuns o singură ușă, așa că am coborât tiptil și am privit oamenii. Unii stăteau așezați pe bănci, iar alții mergeau agale pe alei. Totul părea atât de liniștit și de frumos.

— Ce familie mare! am spus plină de entuziasm, fără să-mi treacă prin minte că noua mea descoperire avea să mă conducă spre cea mai mare aventură a vieții mele.

Mă așteptam ca dintr-o clipă într-alta să fiu observată de cineva și să primesc complimente, ca de obicei, însă m-am speriat foarte tare la auzul unei voci pițigăiate de femeie, care striga cât o țineau plămânii:

— Laura, dă-te jos din copac imediat! Fir-ai tu să fii!

Femeia pășea furioasă spre copacul în care era cățărata Laura, care, spre surprinderea mea, nu părea a fi o fetiță.

— Nu știu cine e Laura! Eu sunt o pasăre și o să-mi iau zborul în văzduh! a strigat femeia din copac în hohote de râs și fluturându-și brațele. Fâl-fâl, fâl-fâl!

Curioasă de ce avea să se întâmple în continuare, m-am apropiat de copacul cu pricina și, când femeia cu voce pițigăiată a ajuns mai aproape, a spus ferm:

— Încetează cu prostiile în momentul ăsta! Dă-te jos imediat sau te-ncui în cameră!

„Ce femeie rea!“, mi-am zis.

— Oh, Tili! a spus Laura amuzată. Parcă aici puteam să facem ce vrem noi! Nu asta era ideea? Să fim noi înșine?

— În regulă! O să număr până la cinci. Dacă nu te dai...

— Gata, gata! Mă dau jos! a spus resemnată și a început să coboare. Glumeam și eu, dar se pare că nu știi de glumă!

— Încă o glumă din asta și nu mai ieși din cameră, ai înțeles? Pe tura mea n-o să-ți crăpi tu capul când cazi din copac, să fie clar!

— *Pută de mierda...* a șoptit Laura zâmbind.

— Ce-ai zis? a întrebat-o femeia cu fața roșie de nervi.

— Nimic.

— Tocmai m-ai numit... *curvă de căcat?!*

Laura a pufnit în râs, alături de doi bărbați care stăteau așezați pe o bancă din apropiere.

— Nu, nu! a spus apoi. Ai înțeles greșit.

— Dacă n-am fi aici, ți-aș trage o mamă de bătaie de nu te-ai mai aduna de pe jos! Mă iei de proastă? Crezi că eu nu m-am uitat la telenovele mexicane, spanioloaice? Cere-ți scuze imediat sau nu mai ieși din cameră o săptămână, ai auzit?

— Scuze... a șoptit privind în gol, moment în care m-a observat. Ce frumoasă ești! Hei, bine ai venit! a spus entuziasmată.

— Alo, alo! N-am auzit ce-ai zis! Cere-ți scuze cum se cuvine sau camera-i a ta!

Laura și-a dres glasul, a privit-o seriosă și a spus răspicat:

— Scuză-mă, *puta de mierda!*

— Acum treci în cameră! a exclamat când a apucat-o de haină.

— Nu-mi pasă!

După ce le-am urmărit cu privirea pe cele două femei care au intrat în casa lor imensă, m-am retras într-un colț al curții. Profitând de umbra unui copac, m-am așezat pe iarbă și am adormit. Mai târziu, am pornit spre casă cu băgare de seamă, de teamă să nu mă întâlnesc din nou cu dihania care încercase să mă atace. Bucuroasă că nu mă pierdusem și că avusesem un drum de întoarcere fără peripeții, am ajuns acasă, unde toată familia mă aștepta cu cina.

— Unde ai umblat toată ziua, frumoasa mea? m-a întrebat mama, în timp ce savuram cea mai bună mâncare din lume.

Oh, dacă ar fi știut ea de ce aventuri avusesem parte, sigur nu s-ar fi bucurat. Cum ar fi fost să audă că fetița ei fusese în pericol de moarte de două ori și că se îndepărtase de casă atât de mult?

A doua zi, am avut un gând să pornesc din nou spre curtea aceea imensă, uitând cu desăvârșire că trebuia să merg cu mama la doctor. Când mi-a amintit, am crezut că mor de frică, dar încrederea pe care o aveam în ea, m-a convins în cele din urmă să nu mă opun. Regret și acum că nu am fugit. Când am ajuns acolo și m-a consultat medicul care vorbea mios, am înghețat de spaimă și am realizat imediat că aveam motive bine întemeiate să-mi fie frică. Am adormit instant și nici nu știu exact ce s-a întâmplat. M-am simțit îngrozitor după trezire și mai apoi au început durerile. Burta parcă stătea să-mi plesnească și-mi venea să mă urc pe pereți. Mama îmi tot

repetă că trebuie să mă odihnesc, mă alintă și mă mângâia, dar nu înțelegeam de ce trebuia să sufăr atât de mult. Zilele treceau și n-aveam voie să ies din casă. Pe măsură ce durerile se estompau, îmi doream tot mai mult să merg din nou la curtea aceea imensă care mă fascinase. Pentru mine, acea experiență fusese ca o călătorie extraordinară, în care totul era enorm, inclusiv fetița din copac, despre care înțelesesem că era diferită. Deși avea corp de femeie, mi-am dat seama imediat că nu era decât un copil certat de mama lui, pentru că se jucase în copac. Oare de ce avea corpul la fel de mare ca al unei femei?

Nu-mi amintesc câte zile am stat încuiată în casă, dar, când m-am văzut afară, în sfârșit, am pornit imediat spre locul care mă fascinase atât de mult. Știam că trebuia să fiu atentă la orice pericol care ar fi putut să-mi iasă în cale, așa că m-am menținut vigilentă pe tot parcursul călătoriei. Când m-am văzut în fața gardului, m-am cățărat din nou până sus și am privit curtea. Dar mare mi-a fost mirarea să văd că era pustiu. Am coborât, totuși, și m-am îndreptat spre una dintre ușile de la intrare. Am constatat însă că nu aveam cum să intru în casă, așa că am început să explorez clădirea de jur-împrejur, până când am văzut un geam deschis, care era la nivelul solu-lui. Curioasă, am privit înăuntru, dar încăperea părea la fel de pustie ca întreaga curte.

„Oare au murit toți?“, m-am întrebat mirată.

După puțin timp, am auzit voci care veneau de la etaj și m-am bucurat să aflu că unii dintre ei rămăseseră în viață. Mă întrebam dacă printre cei morți era și Laura... N-aveam cum să aflu, așa că, plictisită fiind, am decis să mă întorc acasă. Eram dezamăgită. Când fusesem bolnavă, mă gândisem de

atâtea ori ce aventură pe cîste mă aștepta când aveam să revin în curtea imensă, dar se pare că ceva teribil se întîmplase între timp. M-am întors acasă în cele din urmă, decisă să uit de fetița cu corp mare din copac, sau de mama ei răutăcioasă.

— Poate au fost bolnavi! mi-am zis a doua zi, chiar după ce m-am trezit.

Am luat micul-dejun și mama s-a amuzat să vadă că eram nerăbdătoare să ies afară.

— Pesemne ai treburi importante, frumoasa mea! Te las să pleci, mi-a spus cu vocea ei dulce și m-a sărutat.

Da, chiar aveam treburi importante! Trebuia să mă asigur că Laura nu murise și că probabil fusese bolnavă. Poate doar mama ei dăduse colțul. Cu siguranță, ar fi fost mai bine pentru Laura. „Decât cu o mamă îngrozitoare, mai bine deloc!”, mi-am zis convinsă și am pornit la drum.

Am traversat strada, m-am furișat prin curțile oamenilor, am sărit garduri, m-am ascuns când mi s-a părut că m-ar paște vreun pericol, am alergat pe alei, apoi pe un câmp și, în cele din urmă, m-am văzut din nou în fața gardului înalt. „Ultimul hop”, mi-am spus și am sărit. Mulțumită să văd că din nou era curtea plină de oameni, am coborât pe partea cealaltă a gardului și am pășit țațoșă pe iarba proaspăt tunsă. M-am plimbat puțin printre oameni, am primit câteva complimente, apoi mi-a atras atenția un bărbat care scotea niște sunete ciudate. Am trecut pe lângă el și, văzând o femeie care stătea nemișcată pe o bancă și se uita la un nor, m-am dus spre ea. Am făcut tot posibilul să-i atrag atenția, dar ea nu se clintea.

— Ce vezi acolo? am întrebat-o.

Nicio reacție. Era prima persoană pe care o văzusem că putea să doarmă cu ochii deschiși. Interesantă familie, am

concluzionat, când am fost distrasă de vocea pițigăiată a mamei Laurei:

— Iar ai venit, micuțo?